

lande blive enige om at dyrke nationalisme over for andre dele af verden?

Jeg har meget svært ved at forestille mig det, men jeg har ikke meget svært ved at forestille mig, at en meget, meget stærk tysk økonomi vil se alene på tyske interesser, på, hvad der er godt for Tyskland. Jeg synes, at tyskerne, ikke mindst under helmut Kohl og så videre, nu med genforeningen og euroen er sluppet rigtig flot bort fra den tankegang.

Men jeg har meget, meget svært ved at se den fælles mønt som en truende nationalisme; det må jeg ærlig talt sige. Og så vil jeg i øvrigt bare erindre om en anden af de 26½ årige traumer fra dengang, som hr. Albrechtsen lige minder mig lidt om, og det er jo den med de riges klub.

Det hed det også dengang. Siden da har EU optaget en lang række nye demokratier og i visse tilfælde ludfattige lande, som måtte kæmpe sig op. Og vi står over for en historisk opgave igen. Jeg ved godt, at der aldrig er noget, der er godt nok til hr. Albrechtsen, og man har lov at være kritisk, men en gang imellem må der da være noget, hvor man siger, at det er et skridt i den rigtige retning.

Jo, jeg kan sagtens høre hr. Holger K. Nielsen om flækkepriser og økonomi, men det er sjovt nok aldrig det, CD har beskæftiget sig med i disse kampagner, og det tror jeg heller ikke det bliver. Jeg har faktisk ikke været ude at tale om renten eller flekslån, ikke engang husejerne har jeg nævnt. For mig er EU et politisk samarbejde, som gerne må gå videre, et solidarisk projekt, der gør, at når man bruger – også hr. Holger K. Nielsen – de her skræmmemidler med: Uh, nu skal vi have samarbejde på det sociale område, så siger jeg ja tak. Jeg ser gerne fælles regler, der kan hæve niveauet for nogle af dem, der lever sølle i Europa. Det ser jeg gerne. At det skulle berøre Danmark, har jeg meget svært ved at forestille mig.

Og det sidste, jeg vil sige, er så dette med, at vi har vel alle sammen en fornemmelse af, at Danmark er det bedste land at leve i totalt set, men vi behøver vel ikke at være blinde for, at der er andre lande, der ikke bare famler i middelaldermørke: at man ikke har ventelister på tyske hospitaler, at franskmændene bruger betydelig flere penge på børn, end vi gør, at italienerne har nogle arbejdsmarkedspensioner, der siger sparto, og hvor enhver dansker vil sige: Wow, lad mig få sådan en!

Lad os dog også prøve at åbne lidt for det og ikke bare tro, vi er verdensmestre på alle distancer.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må indrømme, at jeg synes, jeg aner en vaklen hos CD med hensyn til begejstringen for dette europæiske unionsprojekt. CD har jo ellers blandt alle partier har været det parti, som var mest ihærdig fortalere. Nu står de foran porten til denne europæiske forbundsstat, og så gud hjælpe mig om de vil gå ind ad den. Nu begynder de ligesom alle de andre ja-partier at bortforklare projektet. Jeg synes, at det i og for sig er bemærkelsesværdigt at konstatere.

Men så vil jeg gerne spørge fru Mimi Jakobsen med hensyn til Østeuropa, hvor CD og Enhedslisten jo er enige om, at vi burde gøre mere for de østeuropæiske lande: Hvorfor ville CD så ikke støtte det forslag, Enhedslisten har stillet om at omfordele EU's midler, således at de først og fremmest går til de fattige lande? Hvorfor koncentrerer man al energien om at opbygge en magtspyramide med Centralbanken i Frankfurt og de rige landes klub? For det er det jo. Og når vi så stiller et konkret forslag om at omfordele pengene, sådan at de fattige lande også kan få andel, så siger CD nej.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg må altså tilstå, at jeg ikke opfatter nogen vaklen hos CD i den her sag. Der er da helt klart tale om, at CD siger, at en europæisk velfærdspolitik er en god ting, og at EU skal have kompetence på centrale velfærdsområder en glimrende udvikling, som CD støtter. Det synes jeg da er ærlig snak.

Det er da sympatisk, at man siger det så klart, som tilfældet er her. Og det kan da forhåbentlig betyde, at vi kan få nogle mere klare skillelinjer i debatten, for det her drejer sig jo netop om, hvorvidt EU skal have det. Det kan man være tilhænger af. For mig er det fuldstændig legitimt. Det er ikke landsforræderi at være tilhænger af det. Det er et legitimt synspunkt.

Jeg er bare uenig og vil sige til den danske befolkning, at hvis man er uenig i det, så skal man stemme nej, men hvis man er enig, så skal man stemme ja den 28. september. Og den klarhed synes jeg faktisk at fru Mimi Jakobsen bidrog meget konstruktivt og positivt til.